

обича момъка и затуй не желѣе веднага да се връща дома. Сърдцето му се разтуптѣ. Нѣмаше вече никакво съмнѣние, че двамата млади се обичаха. Тогава неговата обичъ е свършена.

Непознатиятъ този старецъ не бѣ се никога женилъ, той рано напустналъ бащинъ домъ. Не запомнилъ обичъ и любовъ ни отъ майка, ни отъ сестра, ни отъ братъ. Слѣдъ шейсетъ години той едвамъ сега намѣри едно сжщество, което да го почита и обича. И това сжщество за него бѣше всичко: баща, майка, братъ, сестра, дѣца, жена. Той го обичаше отъ всичкото си сърдце и се разтушваше съ него. И ето сега единъ господинъ се тъкми да му го грабне; да го земе за себе си. А старецътъ знаеше, че щомъ едно момиче се омжи, то вече не милѣе и не обича друго, освѣнъ мжжа си. И почна той да тжжи и да линѣе.

— За мене ще е лошо, думаше си той. Ами мога ли да спра Козета? Бива ли да отивамъ противъ нейното щастие, противъ нейния животъ?

И мракътъ въ душата му се сгѣсти още повече.

XIV. Старецътъ отстѣпва.

Мариусъ искаше да излѣзе явно прѣдъ бащата и да му каже, че обича Козета и желѣе да се ожени за нея, но не смѣеше това да направи, защото непознатиятъ човѣкъ го изглеждаше винаги много криво и страшно. Какво да прави? Той тръгна по околни пжтища. Сполучи да убѣди дѣда си, сжщо така старецъ, да се срѣщне съ непознатия и да го придума да даде „дъщеря си“. Тѣ говориха. „Бащата“, колкото и да му бѣ мжчно, видѣ, че не ще може вече да се противи. Па и да се противѣше, не